

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets dom af 10. oktober 2012 i sag T-150/09, Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd mod Rådet, hvorved Retten ikke gav medhold i en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 af 26. januar 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾, ophæves.
- Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt den vedrører appellanten.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale appellants sagsomkostninger såvel i forbindelse med appelsagen som i forbindelse med sagen for Retten i sag T-150/09.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at Rettens bedømmelse med hensyn til appellants første påstand ved Retten var behæftet med flere retlige fejl så vel som en urigtig gengivelse af beviserne. Appellanten gør derfor gældende, at den appellerede dom bør ophæves. Appellanten gør endvidere gældende, at de faktuelle omstændigheder, der ligger til grund for den første påstand, er tilstrækkeligt godtgjort til, at Domstolen kan træffe afgørelse vedrørende denne påstand. Appellanten anfægter kun Rettens bedømmelse med hensyn til den (oprindelige) første påstand, og det på grundlag af tre anbringender.

For det første gør den appellerede dom — ved at indføre et kriterium om »neste plausible forklaring«, som følge af hvilket den i artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab ⁽²⁾ (herefter »grundforordningen«), omhandlede tremåneders tidsfrist angiveligt ikke finder anvendelse — tremånedersfristen meningsløs. Som følge deraf fortolkes grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i den appellerede dom på en retlig utiladelig vis, idet en fortolker ikke er berettiget til at anvende en fortolkning, der gør hele bestemmelser eller paragraffer overflødige eller uanvendelige.

For det andet anvendes i den appellerede dom ved undersøgelsen af de retlige følger af en manglende overholdelse af en processuel tidsfrist et fejlagtigt kriterium, hvorved appellanten pålægges en urimelig bevisbyrde. Hvis det korrekte kriterium var blevet anvendt i den appellerede dom — som fastlagt af Domstolen i tidligere sager — ville Retten have fundet, at den manglende overholdelse af den processuelle tidsfrist begrundede en annullation af den omtvistede forordning.

Endelig har Retten ved sin bedømmelse foretaget en urigtig gengivelse af beviserne og de faktiske omstændigheder.

⁽¹⁾ EUT L 29, s. 1.

⁽²⁾ EFT 1996 L 56, s. 1.

Appel iværksat den 31. december 2012 af Jean-François Giordano til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. november 2012 i sag T-114/11, Giordano mod Kommissionen

(Sag C-611/12 P)

(2013/C 71/15)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-François Giordano (ved advokaterne D. Rigeade og A. Scheuer)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellants påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 7. november 2012 i sag T-114/11 ophæves.

Og følgelig

- Det fastslås, at vedtagelsen af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabs forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 ⁽¹⁾ har påført Jean-François Giordano skade.
- Kommissionen tilpligtes at betale Jean-François Giordano 542 594 EUR i erstatning, med tillæg af renter efter den lovbestemte sats og kapitalisering af disse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremført seks anbringender til støtte for appellen.

For det første er appellanten af den opfattelse, at Retten har begået en fejl, idet den har fastslået, at den af appellanten

påberåbte skade ikke er faktisk og sikker, selv om afbrydelsen før tid af fiskerivirksomheden har påført appellanten en skade som følge af en fortabelse af muligheden for at fiske hele hans kvote.

For det andet er appellanten af den opfattelse, at Retten har tilsidesat artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2371/2002⁽²⁾ og begået et åbenbart fejlagtigt skøn. I henhold til nævnte forordnings artikel 7 må Kommissionen kun træffe hasteforanstaltninger, såfremt der er tale om en alvorlig trussel mod bevarelsen af de akvatiske ressourcer. Kommissionen har imidlertid ikke godtgjort, at der har fundet overfiskning af tun sted for fangståret 2008.

For det tredje har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 indebåret en restriktion for appellants virksomhed i strid med artikel 15, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, der bestemmer, at enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv.

For det fjerde har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008, der har forbudt tunfiskeri fra den 16. juni 2008, tilsidesat retssikkerhedsprincippet, idet retssubjektet skal råde over klare og stabile regler.

For det femte har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Ifølge appellanten skal retssubjektet nemlig råde over en rimelig sikkerhed for så vidt angår de indrømmede forpligtelser. Idet tunfiskeri oprindeligt var tilladt i Frankrig indtil den 30. juni 2008, kunne sagsøgeren derfor med rette forvente at kunne udøve sin fiskerivirksomhed frem til denne dato.

Endelig har vedtagelsen af forordning (EF) nr. 530/2008 tilsidesat appellants ejendomsret, hvilken ellers er sikret ved artikel 1 i første tillægsprotokol til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Idet fanget tun udgør ejendom som omhandlet i denne artikel, medfører afbrydelsen før tid af fiskeriet et alvorligt økonomisk tab for appellanten og berøver sidstnævnte et potentielt krav.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 530/2008 af 12.6.2008 om indførelse af hasteforanstaltninger gældende for notfartøjer, der fisker efter tun i Atlanterhavet øst for 45 ° V og i Middelhavet (EUT L 155, s. 9).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20.12.2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59).

Appel iværksat den 21. december 2012 af Ballast Nedam NV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 27. september 2012 i sag T-361/06, Ballast Nedam mod Kommissionen

(Sag C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Ballast Nedam NV (ved advokaten A.R. Bosman og E. Oude Elferink)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens afgørelse, som den fremgår af den anfægtede doms konklusion, ophæves helt eller delvist.
- I tilfælde af, at appellen tages til følge:
 - gives der helt eller delvist medhold i Ballast Nedams påstande ved første instans, og
 - Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne ved begge retsinstanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ballast Nedam anfører to anbringender til støtte for appellen.

Med det **første anbringende** gør appellanten gældende, at Retten har tilsidesat artikel 27, stk. 1, i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾ og appellants ret til forsvar, idet den ikke (delvist) annullerede Kommissionens beslutning⁽²⁾, for så vidt som denne beslutning er rettet mod Ballast Nedam. Retten tog ikke hensyn til, at klagepunktsmeddelelsen af 18. oktober 2004 i denne sag ikke opfyldte de krav, EU-retten stiller til en sådan meddelelse.

Til støtte for dette anbringende gør Ballast Nedam for det første gældende, at Retten i den anfægtede dom ganske vist fastslog, at klagepunktsmeddelelsen var uklar på et væsentligt punkt, men ikke traf den følgeslutning deraf, at Kommissionen havde tilsidesat retten til forsvar.

For det andet gør Ballast Nedam gældende, at Rettens konstatering af, at Kommissionen i klagepunktsmeddelelsen havde givet tilstrækkelige angivelser til, at det kunne vurderes, på hvilke faktiske omstændigheder og forhold den havde støttet sin begrundelse af dens påstand med hensyn til, at der forelå en overtrædelse, og entydigt havde angivet, hvilke virksomheder der kunne forvente en bøde, er ukorrekt. For så vidt som denne konstatering vedrører Ballast Nedam, beror den på en ukorrekt fortolkning af Domstolens praksis vedrørende de krav, der må